Jurisprudentie – IV. Overig privaatrecht

TBR 2016/142

Hoge Raad, 22 april 2016, 15/00206, ECLI:NL:HR:2016:719 (Verzekeringsuitkeringen kleine VvE's)

(Mr. E.J. Numann, mr. C.A. Streefkerk, mr. G. Snijders, mr. G. de Groot en mr. M.V. Polak)

BW: art. 3:1, art. 3:166, art. 3:167, art. 3:178, art. 3:185, art. 3:189, art. 5:136, art. 5:138

Appartementsrecht. Brandschade. Verzekeringsuitkering. Verdeling uitkering. Geen goederenrechtelijke gemeenschap. Verzekerd belang. Kleine VvE

Met gastnoot M.C.E. van der Vleuten, Red.[1]

3. Beoordeling van de middelen

3.1 In cassatie kan van het volgende worden uitgegaan.

(i) Het gebouw (a-straat 1-2) te (plaats) is gesplitst in een tweetal appartementsrechten. Het appartementsrecht betrekking hebbende op het appartement (a-straat 2) (de benedenverdieping) behoort toe aan verweerder. Het appartementsrecht betrekking hebbende op het appartement (a-straat 1) (de bovenverdieping) behoort toe aan eiser c.s.

(ii) De benedenverdieping is een winkelruimte en wordt door verweerder verhuurd aan een huurder die daarin een snackbar exploiteert. De bovenverdieping is een woning en wordt als zodanig door eiser c.s. bewoond.

(iii) verweerder en eiser c.s. zijn de enige leden van de vereniging van eigenaren (VvE); verweerder is daarvan de enige bestuurder.

(iv) Art. 8 van het splitsingsreglement houdt onder meer in dat het bestuur het gebouw zal verzekeren tegen water-, storm-, brand- en ontploffingsschade.

(v) De VvE heeft met Centraal Beheer Achmea (hierna: CBA) een verzekeringsovereenkomst gesloten ter dekking van de hiervoor onder (iv) genoemde risico's.

(vi) Op 7 oktober 2010 is brand uitgebroken in de snackbar op de benedenverdieping en hebben beide verdiepingen ernstige schade opgelopen.

(vii) CBA heeft een bedrag van € 115.645,49 uitgekeerd aan de VvE. Over de verdeling van dat bedrag hebben verweerder en eiser c.s. overleg gevoerd, maar zij zijn niet tot overeenstemming gekomen.

3.2.1 Voor zover in cassatie nog van belang, vorderen eiser c.s. in dit geding (in reconventie) verdeling van de door CBA uitgekeerde verzekeringsgelden op de wijze als door hen berekend, en veroordeling van verweerder tot betaling van € 26.262,54. Zij leggen daaraan ten grondslag dat van de schade-uitkering een bedrag van € 25.566,41 onrechtmatig is besteed en een bedrag van € 696,13 nog niet is uitgegeven. De vordering tot vaststelling van de verdeling baseren zij op de art. 3:178 lid 1 en 3:185 BW.

De kantonrechter heeft de vorderingen afgewezen.

3.2.2 Het hof heeft het vonnis van de kantonrechter bekrachtigd. Voor zover in cassatie van belang, overwoog het daartoe als volgt.

'3.2 In de toelichting op (grief I) betoogt eiser dat, hoewel de VvE in de polis als verzekeringnemer is aangewezen, toch de appartementseigenaren, dat wil zeggen eiser en verweerder, als enigen en dus met uitsluiting van de VvE, een verzekerd belang hebben en gerechtigd zijn over de verzekeringsgelden te beschikken. Daar leidt eiser uit af dat de verzekeringsgelden aan de gezamenlijke eigenaren toebehoren en een gemeenschap vormen in de zin van de eerste afdeling van titel 7 van boek 3 BW. Deze gemeenschap wordt, aldus eiser, door artikel 3:189 lid 1 BW niet aan de werking van deze titel onttrokken zoals de gemeenschap van het in appartementsrechten gesplitste gebouw zelf. Eiser ziet de door hem ingestelde vordering als een verdelingsvordering ex artikel 3:178 lid 1 BW j° artikel 3:185 BW, die dan ook terecht tegen verweerder als enige andere deelgenoot is ingesteld en niet tegen de VvE die in de gemeenschap niet gerechtigd is.'

3.3 Het hof acht deze opvatting onjuist. Het verzekeringsgeld vormt geen gemeenschap in de zin van artikel 3:166 BW omdat het geen 'goed' in de zin van artikel 3:1 BW is. Hoewel het wel wordt aangeduid als 'verzekeringspenningen', gaat het niet om contant geld en in het geheel niet om een zaak (een voor menselijke beheersing vatbaar stoffelijk object) en ook niet om een vermogensrecht. Het gaat om een bedrag en een bedrag als zodanig is niet een vermogensrecht maar een manier om van iets de waarde in geld uit te drukken. Het bedrag van het verzekeringsgeld drukt de waarde uit van de uitkering die CBA door de verwezenlijking van het verzekerde risico aan VvE als verzekeringnemer verschuldigd is geworden. CBA heeft die schuld voldaan door betaling op de bankrekening van de VvE en het verzekeringsgeld is daardoor deel gaan

1 Mechteld van der Vleuten is juridisch adviseur en interimmanager voor woningcorporaties en promovenda aan de Open Universiteit te Heerlen. Zij werkt aan een proefschrift over gemengde complexen.

uitmaken van het vermogen van de VvE, immers van haar vordering op de bank.
3.4 Eiser voert aan dat deze opvatting zou leiden tot het ongewenste gevolg dat de VvE door middel van meerderheidsbesluiten over het verzekeringsgeld zou kunnen beschikken, bijvoorbeeld voor heel andere doeleinden dan tot herstel van de gevallen schade. Dat is niet juist omdat de VvE gebonden is aan de wet en daarmee aan artikel 5:136 BW dat wel voorziet in de mogelijkheid van herstel af te zien, maar dat ook voorziet in de bescherming van de afzonderlijke eigenaren in hun belang om (zowel in het geval van herstel als in dat van het afzien daarvan) individueel gecompenseerd te worden.
3.5 Het hof verwerpt daarom grief I. Dat betekent dat, als eiser zich niet kan vinden in de manier waarop de VvE de ontvangen 'verzekeringspenningen' heeft aangewend, hij zich tot de VvE zal moeten wenden en dat (eiser) en de VvE - maar in feite zijn dat natuurlijk dezelfde personen als de partijen in het onderhavige geding - daar uit zullen moeten zien te komen. (…)'

3.3 Middel II klaagt naar de kern genomen dat het hof miskend heeft dat het verzekeringsgeld geen deel is gaan uitmaken van het vermogen van de VvE maar uit hoofde van zaaksvervanging (art. 3:167 BW) in de plaats is getreden van de (deels) verloren gegane appartementsrechten. Voorts wordt betoogd dat het onverdeelde verzekeringsgeld een goederenrechtelijke gemeenschap als bedoeld in art. 3:166 BW vormt tussen (in dit geval) twee deelgenoten. Dit brengt mee dat uitsluitend de twee deelgenoten bevoegd zijn te beschikken over de wijze van besteding van het verzekeringsgeld, terwijl de VvE ingevolge art. 5:136 lid 1 BW slechts bevoegd is het verzekeringsgeld te beheren. De deelgenoten kunnen dan ook op de voet van de art. 3:178 en 3:185 BW verdeling van de gemeenschap vorderen, waaraan het bepaalde in de art. 5:136 en 5:138 BW niet afdoet, in ieder geval niet wanneer de VvE uit slechts twee appartementseigenaren bestaat, aldus nog steeds het middel.

3.4 Tussen verweerder en eiser c.s. als appartementseigenaren bestaat een goederenrechtelijke gemeenschap met betrekking tot het gebouw. Ten aanzien van die gemeenschap is, nu de splitsing in appartementsrechten niet is opgeheven, op grond van art. 3:189 lid 1 BW de regeling van de zaaksvervanging in art. 3:167 BW niet van toepassing. Op die grond is dus door zaaksvervanging geen gemeenschap tussen verweerder en eiser c.s. ontstaan met betrekking tot het verzekeringsgeld.

3.5 In de onderhavige zaak staat vast dat de verzekeringsuitkering door CBA is gestort op de bankrekening van de VvE. Daarmee zijn de verzekeringspenningen deel gaan uitmaken van het vermogen van de VvE, zodat een gemeenschap tussen de appartementseigenaren met betrekking tot die (tot het vermogen van de VvE behorende) verzekeringspenningen niet mogelijk is. Dat sluit op zichzelf niet uit dat de appartementseigenaren, nu het verzekerd belang - naar in cassatie uitgangspunt moet zijn - bij hen rustte en zij de belanghebbenden bij de verzekeringspenningen zijn, tezamen jegens de VvE gerechtigd zijn tot de door de VvE beheerde verzekeringspenningen en dat op grond daarvan tussen hen een gemeenschap bestaat met betrekking tot hun desbetreffende vordering op de VvE.
Maar ook uitgaande van een gemeenschap als zojuist bedoeld, kan daarop niet een vordering tot verdeling gebaseerd worden, zoals eiser c.s. in deze procedure hebben gedaan. Nu het splitsingsreglement bepaalt dat (het bestuur van) de VvE verplicht is het gebouw te doen verzekeren (zie hiervoor in 3.1 onder (iv)), en het hof niet heeft vastgesteld dat in dat reglement is afgeweken van hetgeen in art. 5:136 BW is bepaald, brengt art. 5:136 lid 1 BW mee dat de VvE ten behoeve van verweerder en eiser c.s. het beheer voert over de van CBA ontvangen verzekeringspenningen. Voorts bepaalt art. 5:136 lid 4 BW dat uitkering van het aan ieder der appartementseigenaren toekomende aandeel slechts geschiedt in de drie aldaar genoemde gevallen. Vast staat dat geen van die gevallen hier aan de orde is.
Het is in het onderhavige geval derhalve aan de VvE te beslissen - met inachtneming van art. 5:136 lid 2 BW - op welke wijze het herstel zal plaatsvinden en wanneer en aan wie de verzekeringspenningen daartoe worden (door)betaald. Geschillen daarover kunnen op de voet van art. 5:138 BW op verzoek van de meest gerede partij aan de kantonrechter voorgelegd worden. Een dergelijk verzoek moet niet tegen een andere appartementseigenaar (deelgenoot) gericht worden, maar tegen de VvE, die immers verantwoordelijk is voor het beheer van de verzekeringspenningen. Anders dan het middel (onder 7) betoogt, geldt het voorgaande evenzeer wanneer de VvE slechts twee appartementseigenaren als leden telt. Ook dan kan immers een appartementseigenaar niet veroordeeld worden tot iets waartoe niet hij maar de VvE gehouden is.

3.6 Op het voorgaande stuiten de klachten van middel II af.

3.7 De klachten van middel I kunnen evenmin tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien art. 81 lid 1 RO, geen nadere motivering nu die klachten niet nopen tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

4 Beslissing
De Hoge Raad:
verwerpt het beroep;

NOOT

1. Dit geschil betreft de verdeling van verzekeringspenningen in een kleine VvE: er zijn slechts twee appartementsrechten. Deze casus illustreert niet alleen het leerstuk van verzekeringsuitkeringen in VvE's, maar ook de problematiek van kleine VvE's.[2]

De feiten

2. Deze VvE bestaat uit twee appartementsrechten. Op de begane grond wordt een snackbar geëxploiteerd in het appartement van verweerder, die ook bestuurder van de VvE is. Daarboven bevindt zich een woonappartement dat aan eiser toebehoort. In de snackbar is brand uitgebroken, waardoor in beide appartementsrechten schade is ontstaan. De schade wordt gemeld bij de verzekeraar en deze keert een bedrag uit aan de VvE. In de procedure bij de Hoge Raad gaat het erom of de VvE over dit geld mocht beschikken, of dat het geld in de gemeenschap van eigenaars was gevallen. Daaraan ging nog wel wat vooraf, hetgeen te lezen is in de uitspraak van het Hof Den Haag van 23 september 2014.[3]

3. Verweerder heeft in zijn rol als bestuurder van de VvE de verzekering van het gebouw verzorgd op grond van art. 8 van de betreffende splitsingsakte, waarin is geregeld dat het bestuur het gebouw tegen brandschade moet verzekeren. Uit het arrest van het Hof blijkt echter niet of de verzekering zowel op naam van de VvE als op naam van de gezamenlijke eigenaars is afgesloten, hetgeen in alle Modelreglementen wordt voorgeschreven, zoals in art. 8 lid 3 van Modelreglement 1992. In lid 7 van dat artikel is bovendien geregeld dat indien de verzekeringsuitkering ontoereikend is voor het herstel, iedere eigenaar naar rato van zijn aandeel moet bijdragen in het tekort.

4. Eiser was begonnen met een uitbouw van zijn appartement, die echter nog niet was voltooid. Op 7 oktober 2010 is brand uitgebroken in de snackbar, waarbij beide appartementsrechten aanzienlijke schade hebben opgelopen.

5. De uitbouw van eiser was nog niet af en ook nog niet gemeld bij de verzekeraar. De bestuurder/verweerder was daarin niet nalatig, nu eiser nog geen melding ex art. 5:119 lid 2 BW bij bestuurder/verweerder had gedaan (r.o. 4.6 uitspraak Hof Den Haag). De verzekeraar stelt zich op het standpunt dat de waarde van het gebouw zo'n 25% hoger was dan de verzekerde waarde, en keert slechts gedeeltelijke schadevergoeding uit. Over de vraag of de in de akte van taxatie vastgestelde waarde voor de brand tot een beroep op onderverzekering moest leiden (en welke betekenis de in de polis toepasselijk verklaarde clausule 'Garantie geen onderverzekering voor deelschade GVU01' en de door de taxateurs vastgestelde waarde na de brand daarbij hebben) is in dit geding door partijen niet gedebatteerd en wordt aan de rechter geen oordeel gevraagd (r.o. 4.10). Dit lijkt mij een gemiste kans, maar dat terzijde.

Het geschil in hoger beroep

6. De twee eigenaars zijn het kort gezegd oneens over hoe het bedrag (dat dus niet volstaat om alles te herstellen) verdeeld had moeten worden.

7. Eiser meent dat hij een groter deel van het geld had moeten ontvangen dan dat hij gekregen heeft. Hij vordert het geld van verweerder als mede-eigenaar en niet in zijn rol als bestuurder van de VvE. Eiser stelt namelijk dat het verzekeringsgeld in de gemeenschap van beide eigenaars valt, omdat de VvE geen verzekerd belang heeft en dus niet bevoegd zou zijn om over de verzekeringspenningen te beschikken. Hij vordert verdeling van de verzekeringspenningen conform de gewone regels voor verdeling van een gemeenschap.
Het hof oordeelt echter anders: het verzekeringsgeld vormt geen gemeenschap in de zin van art. 3:166 BW omdat het geen 'goed' is in de zin van art. 3:1 BW, maar een bedrag, en dat is slechts een manier om de waarde van iets in geld uit te drukken. De verzekeraar heeft zijn schuld vanuit de verzekering voldaan door het geld over te maken aan de VvE als verzekeringnemer. Het geld is daardoor deel gaan uitmaken van het vermogen van de VvE (r.o. 3.3). Wat er ook van deze redenering zij dat geld geen 'goed' is en daarom niet tot een gemeenschap behoort, het Hof oordeelt dat als eiser zich niet kan vinden in de verdeling, hij zich maar moet wenden tot de VvE (en niet tot de mede-eigenaar).

Kleine VvE's

8. In feite maakt het in deze kleine VvE niets uit of de mede-eigenaar of (het bestuur van) de VvE wordt aangesproken. Als eiser zich tot de VvE had moeten wenden, had hij dat via het bestuur moeten doen, en dat is dezelfde persoon als de verweerder die hij nu in deze procedure heeft aangesproken. Juridisch maakt het verschil, maar feitelijk niet. Dezelfde frictie tussen het aanspreken als mede-eigenaar c.q. privé persoon of als bestuurder komt aan de orde in r.o. 4.1 van de uitspraak van het Hof, waar de gevorderde verklaring van recht wordt afgewezen dat verweerder aansprakelijk is voor de onderverzekering van het gebouw.

9. Opvallend is dat in r.o. 3.5 te lezen is dat eiser ertegen op zag om verweerder aan te spreken op de verdeling van het geld. Dat is typerend voor kleine VvE's, waar het niet alleen om de juridische structuur gaat om het gebouw te beheren, maar het vooral ook gaat om buren die er samen met elkaar uit moeten zien te komen. Dat kan in de praktijk nog wel eens een belemmering vormen. Vegter pleit mede daarom voor een sterk vereenvoudigd regime voor kleine VvE's.[4] Zij stelt dat een voorzitter en een bestuur in VvE's van twee appartementsrechten niet nodig is, en dat besluitvorming via elektronische communicatie prima buiten de vergadering kan plaatsvinden. Op basis van een besluit kunnen

2 Zie ook de conclusie van Mr. E.B. Rank-Berenschot, 29 januari 2016, ECLI:NL:PHR:2016:22.
3 Hof Den Haag 23 september 2014, ECLI:NL:GHDHA:2014:4531.
4 N. Vegter, *De vereniging van eigenaars, diss*. Den Haag: Boom 2012, p. 257.

beide eigenaars de VvE in voorkomende gevallen bevoegd vertegenwoordigen. Kostenverdeling kan plaatsvinden op basis van de verhouding in aandelen, en een kascommissie is ook niet nodig, omdat de eigenaars alleen maar elkaar hoeven te controleren.
In het Preadvies 'Boek 5 BW van de toekomst' worden eveneens vragen gesteld over de wenselijkheid van het volledige appartementenregime op kleine VvE's.[5]

10. Eiser verwijt verweerder ook dat hij in zijn eentje beslissingen over de besteding van de verzekeringspenningen heeft genomen. Verweerder heeft daartoe gebruik gemaakt van de mogelijkheden van de zogenaamde 2e vergadering, die ook in kleine VvE's kan worden uitgeschreven als in de 1e vergadering het voor geldige besluitvorming voorgeschreven quorum niet wordt gehaald. Dat betekent in kleine VvE's dat als de formele structuur van het appartementsrecht strikt gevolgd wordt, rechtsgeldig de situatie kan ontstaan dat één eigenaar voor de andere eigenaar beslist hoe bepaalde gelden worden besteed. Daarmee wordt enerzijds een patstelling voorkomen en wordt bereikt dat een VvE niet 'vleugellam' wordt. Anderzijds wordt met deze gang van zaken onvoldoende recht gedaan aan het onderliggende conflict tussen beide eigenaars, die wellicht veel beter gebaat zijn bij een vorm van conflictbemiddeling zoals mediation.

11. Deze casus onderstreept de vraag naar de wenselijkheid van het toepassen van het volledige appartementsrecht-regime op zeer kleine VvE's: de vordering is immers 'slechts' afgewezen omdat de ene eigenaar de andere eigenaar in de verkeerde rol heeft aangesproken: een zuiver juridische kwestie waarmee naar mijn mening eigenlijk onvoldoende recht wordt gedaan aan de feitelijke situatie.

Het geschil in cassatie bij de Hoge Raad

12. Bij de Hoge Raad gaat het vooral nog om de vraag of eiser verweerder in zijn rol als mede-eigenaar of in zijn rol als bestuurder van de VvE had moeten aanspreken. De Hoge Raad is daar kort en krachtig over in r.o. 3.4 waar Middel II wordt besproken:
'3.4 Tussen (verweerder) en (eiser) c.s. als appartementseigenaren bestaat een goederenrechtelijke gemeenschap met betrekking tot het gebouw. Ten aanzien van die gemeenschap is, nu de splitsing in appartementsrechten niet is opgeheven, op grond van art. 3:189 lid 1 BW de regeling van de zaaksvervanging in art. 3:167 BW niet van toepassing. Op die grond is dus door zaaksvervanging geen gemeenschap tussen (verweerder) en (eiser) c.s. ontstaan met betrekking tot het verzekeringsgeld.'

13. Er is dus geen sprake van een gemeenschap waarbinnen de ene eigenaar de andere aan kan spreken. Er is slechts sprake van een VvE en dus moet de VvE worden aangesproken.

14. De vraag die daarbij hoort is aan wie de verzekeringspenningen toebehoren. Over die vraag is de

5 Akkermans & Mertens & Van der Vleuten, 'VII Appartementsrecht, een rechtsgebied in ontwikkeling', in: Verstappen (red.), Preadvies '*Boek 5 BW van de toekomst,' over vernieuwingen in het zakenrecht,*' Den Haag: SDU 2016, p. 379-470, par. 2.2.5.

Hoge Raad ook duidelijk. De verzekeraar heeft de verzekeringsuitkering gestort op de bankrekening van de VvE.
'3.5 (...) Daarmee zijn de verzekeringspenningen deel gaan uitmaken van het vermogen van de VvE, zodat een gemeenschap tussen de appartementseigenaren met betrekking tot die (tot het vermogen van de VvE behorende) verzekeringspenningen niet mogelijk is.'

15. Het verzekerd belang rust evenwel bij de beide appartementseigenaren, en zij zijn als belanghebbenden samen jegens de VvE gerechtigd tot de door de VvE beheerde verzekeringspenningen. Een vordering tot verdeling kan daarop echter niet worden gebaseerd:
'Nu het splitsingsreglement bepaalt dat (het bestuur van) de VvE verplicht is het gebouw te doen verzekeren (...), en het hof niet heeft vastgesteld dat in dat reglement is afgeweken van hetgeen in art. 5:136 BW is bepaald, brengt art. 5:136 lid 1 BW mee dat de VvE ten behoeve van (verweerder) en (eiser) c.s. het beheer voert over de van (verzekeraar) ontvangen verzekeringspenningen. (...) Het is in het onderhavige geval derhalve aan de VvE te beslissen - met inachtneming van art. 5:136 lid 2 BW - op welke wijze het herstel zal plaatsvinden en wanneer en aan wie de verzekeringspenningen daartoe worden (door)betaald. (...) Anders dan het middel (onder 7) betoogt, geldt het voorgaande evenzeer wanneer de VvE slechts twee appartementseigenaren als leden telt. Ook dan kan immers een appartementseigenaar niet veroordeeld worden tot iets waartoe niet hij maar de VvE gehouden is.'

16. De Hoge Raad is het dus met eiser eens dat het verzekerd belang niet bij de VvE ligt maar bij de beide appartementseigenaren. De Hoge Raad verbindt daar echter niet de conclusie aan dat dat betekent dat een vordering tot verdeling kan worden gedaan. De appartementsregelgeving, met name art. 5:136 BW staat daaraan in de weg.
Het komt er aldus op neer dat voor VvE's gewoon art. 5:136 BW geldt (en niet de regels van gemeenschap), dat regelt dat het bestuur de ontvangen verzekeringspenningen beheert namens de gezamenlijke appartementseigenaars. Dat betekent inderdaad dat weliswaar het bestuur van de VvE de gelden beheert, maar wel 'namens de gezamenlijke eigenaars'. Conform art. 5:126 lid 2 kan de VvE de gezamenlijke eigenaars zowel in als buiten rechte vertegenwoordigen. En zo is de cirkel rond: het bestuur beheert de gelden als orgaan van de VvE namens de VvE die de gezamenlijke eigenaars vertegenwoordigt. Voor grotere VvE's schept dit arrest helderheid, voor de zeer kleine VvE's onderstreept dit arrest het feit dat een VvE een te formeel en te zware beheersstructuur kan zijn.

M.C.E. van der Vleuten

JURISPRUDENTIE

Jurisprudentie – V. Aanbestedingsrecht

TBR 2016/143

Raad van Arbitrage voor de Bouw, 3 maart 2016, No. 72.046, (Past performance bij onderhandse aanbestedingen)

(Mr. J.C. van Dijk, A. Voogt en ir. M.A.M. Beljaars)

Aanbestedingswet 2012: art. 1.4; Rv: art. 1020 lid 2; AWB: art. 3:4 lid 1

Meervoudig onderhandse aanbestedingsprocedure. Past performance. Deelneming aan aanbestedingsprocedure onthouden. Intensiteit rechterlijke toetsing van selectiebeslissingen bij onderhandse procedures

Met gastnoot A.J. van Heeswijck, Red.[1]

De gronden van de beslissing
De bevoegdheid en de ontvankelijkheid

5. De bevoegdheid van appelarbiters tot beslechting van het onderhavige geschil bij scheidsrechterlijk vonnis staat onbetwist tussen partijen vast.

6. De memorie van grieven is binnen een maand na datum van het beroepen vonnis binnengekomen bij het secretariaat van de Raad, zodat A in zoverre ontvankelijk is in haar appel.

Het geschil in eerste aanleg

7. Tussen partijen is een geschil ontstaan naar aanleiding van een basisovereenkomst voor de renovatie en het meerjarig onderhoud van C , die partijen op 29 juli 2014 na een niet-openbare aanbestedingsprocedure (Design, Build & Maintain), hebben gesloten. De gemeente heeft de overeenkomst bij brief van 27 maart 2015 ontbonden, omdat zij meende dat (tijdige) nakoming door A blijvend onmogelijk was.

8. Bij scheidsrechterlijk vonnis van 29 juli 2015 heeft de Raad op vordering van de gemeente voor recht verklaard dat de overeenkomst op 27 maart 2015 buitengerechtelijk is ontbonden en dat A aansprakelijk is voor de schade die de gemeente heeft geleden en nog zal lijden als gevolg van de toerekenbare tekortkoming(en) van A in de nakoming van de overeenkomst. Tegen dit vonnis heeft A hoger beroep ingesteld.

1 Arthur van Heeswijck is zelfstandig advocaat en als docent verbonden aan de Rijksuniversiteit Groningen